

„Denk je, dat zij hier kwaad zullen stichten?” vraagt hij.

Het is weer de zever van oude Jules. Hij propt de jongen vol van zijn idiote gejammer over zonde en kwaad en boete. Waarom zwijgt hij daar nu niet over? Zelfs al is het waar, ik weet het ook, maar neen, zijn rol is die van de profeten. Het is zeer gemakkelijk.

Zij behoren hier niet, dat is het, en daarom laat ik hen hier toe, wij hebben hen niet gevraagd, en het zal onze schuld niet zijn, als het komt.

Wat komt de vreemde hier doen? Ik heb genoeg aan mijn mensen, ik kan mij er slechts met moeite onder bewegen.

Wat zal de vreemde met ons delen? Zou hij zijn mond openen om ons te verdedigen?

„Ik denk van niet, jongen,” zeg ik.

Ik trek nog de bedsprei af, schik het hoofdkussen. Hij kruipt in zijn bed, ik leg nog een kussen op zijn voeten.

„Slaap wel, Ben.”

„Ana is vroeg naar bed gegaan,” zegt hij.

Natuurlijk. Zij moet zich nu niet meer strelen voor de spiegel in haar slaapkamer, zoals ik haar eens betrapt heb. Zij moet nu aan de zwellende knoop denken, in haar. Zij zal mij moeten vragen haar te helpen.

De stappen zullen ophouden bij de laatste trap, zij zullen ophouden. Carter ligt al een uur in zijn bed, de Moeder is alleen nog beneden. En de stappen houden op. Ik hoor de geluiden van het huis, het kraken van een matras, Jules' luide rochel, als van een stervende, het duurt de hele nacht, de muizen boven, lichte wind in de pannen. De stappen. Mijn oren ruisen boordevol water, als ik hem nu hoor, vlak voor de deur, terwijl ik wacht.

„Ik wist dat je zou komen,” zeg ik, als ik hem in de deuropening zie, met zijn schoenen in de hand. Ik ben hees, het laatste woord was: koo—n.

„Ja?” fluistert hij. Dan: „Waarom ben je niet in je bed? Je zal het koud krijgen!”

„Je mag niet binnen,” zeg ik en ga dichterbij hem staan.

Mijn voeten op de plankenvloer zijn ijsblokken. Door de reten van het raam komt een laag lucht van buiten. Mijn nachtkleed waait tegen mijn knieën. Hij moet zich stilhouden, want de Moeder luistert beneden. Er kraakt

iets buiten. Het is te vroeg, anders leek het op de bomen die splijten als het vriest.

„Wat scheelt er jou? Waarom ben je anders, sedert je op de hoeve bent?” zegt hij en wil binnen.

„Nee, nee, zeg het hier, je mag niet binnen.”

„Wat scheelt er je toch?”

„Het gaat niet meer, Jim,” zeg ik. Ik heb hem bedrogen. Ik geloofde er niets van in het paviljoen. Terwijl hij het deed, terwijl ik er plezier aan had, haatte ik hem reeds. Ik keek naar de geploegde voren in zijn bruinverbrande nek. Hij is lelijk, dacht ik, met de witte plekken in zijn lichaam. Hij zag er verschrikt uit, teder, dom.

„Ik kom je uitleggen . . .”

„Je hoeft niet. Ik kan het je ook uitleggen . . . het is heel eenvoudig, het was niet waar . . . in het paviljoentje.”

Ik heb het koud, en hij heeft een dikke khaki-trui aan en het vest met de fourrures.

„Het was niet waar, het was . . . omdat jij mij die dingen verteld hebt over Jackie, de neger, over dat vreemde gebruik, enzovoort . . . het was jou niet . . .”

„Ana . . .”

„Luister . . .”

„Nee, je komt niet binnen.” Ik ga voor de

deur staan, ik neem de kille houten rand vast. Hij is groter dan ik, ik zie zijn gezicht van een kleine hoek lager, de neusgaten, het snorretje, de gloeipunt van zijn sigaret maakt zijn lippen klaarder en harder uitgesneden, zijn kin breder met de diepe gleuf in het midden. En achter hem de uitgestreken schaduw, geplooid over de leuning, en over de muur. Ik zie niet waar zijn lichaam eindigt.

„Je moet luisteren.”

„Houd je mond, en ga naar bed. Je mag niet Jim, ik wil niets meer horen.” In het paviljoen heeft zij ook eerst „Nee, nee”, gezegd, moet hij nu denken. Hij denkt dat het nu ook zal gaan, als het ging, vanzelfsprekend, de deur vaneenbreken, de rhum uitschenken, enzovoort. Wat kan het mij nog schelen, dat hij goed is, dat hij als een kind aan mijn borst lag, met zijn ernstige ogen. Ik mag er niet aan denken. Ik moet hem uitsluiten,

„Je beeft!” zegt hij.

„”

„Well”, zegt hij. Hij gaat een stap achteruit, hij zal zich nu omkeren en naar de trappengang kijken.

„Jim, je mag je nu ook niet voorstellen . . .”

De Moeder luistert beneden.

„Je ziet het zelf niet klaar in, meisje. Ik zou het voor je willen oplossen, maar je zit in de klem van hen allen, de Metsiers, van het hele nest. Ik dacht je eruit te halen. Wij passen beter bij elkaar, wij zijn twee stukken, die in hun raderwerk niet passen.”

„Neen,” zeg ik.

„Toch wel, wij zouden mekaar beter leren kennen. Ik zal hier blijven, zodat je de tijd zal hebben om te overdenken. Je zal. . .”

Hij mag niet, hij mag niet, hij moet hier weg.

„Je zou met mij naar Amerika kunnen gaan, het kan, wij zouden. . .”

„Wat zou je?” Ik moet hard zijn, maar ik ben hard.

„Kan je hier dan niet weg?”

„Neen.”

„Ik weet het reeds een hele tijd,” zegt hij. Hij is moe, hij geeft het op, er is een moede, heel lichte klank in zijn fluisterstem. Maar lijdt hij eronder, als hij het weet? Ja, omdat hij hier kwam wonen en dat er nu niets meer van komt. Denkt hij aan mij? Aan het kraken van mijn liezen, aan het spannen van mijn buik als een blaas, die spant en spant. . . zo zal het toch zijn, ik heb het reeds gezien. En ik ken mijn lichaam.

Hij denkt er niet eens aan, dat ik leef, zonder aan hem te zijn vastgebonden, helemaal alleen, bij hem, zowel als bij de anderen.

„Ik ben niet katholiek,” zegt hij nu. „Ik heb veel gezien, en ik aanvaard bijna alles, maar dit mag niet. . .”

„.”

„Hij is toch je broer, je bloedeigen broer, het kan niet. Het wreekt zich nog in dit leven. In een van jullie beiden, zal het. . .”

Dit was het. Hij weet dus.

Niemand is ooit zo ver gedrongen. De Moeder zelfs niet. Nooit heb ik iemand zo ver laten dringen. En hij is een wildvreemde, verdomse leeg-ganger, die niets met mij gemeen heeft. — Hij past bij mij, zegt hij. Hij schreide als een boorling, omdat hij gekweld wordt door handen met bloed bevlekt van de andere mensen.

Hij heeft mij aangerakt, in mijn mond gespuwd, terwijl hij schreide. Ik heb hem laten begaan. Heeft hij daarom het recht in mij te gaan ploeteren, om er dan *dit* uit te halen? Ik zal mij verweren uit alle macht, ik zal ruimte om mij kerven.

Wat moet ik doen, als men mij zo aanraakt?

„Het gaat tegen alle wetten in!” zegt hij. „Niemand kan zoiets verdedigen, het is hetzelfde bloed, dat. . .”

„Moet ik mij tegenover jou verdedigen?
Tegenover iemand?

„Maar het kan toch niet, Ana, het is. . .”

„Wat is het?”

Zeg het, ik wil het horen, ik verlang er naar, geef het een naam, zeg het in het Amerikaans. Zijn mond ligt in een verbeterde plooi. Hij gelooft zijn ogen niet, hij herkent het schaap niet meer, dat hij likte, en waarvan hij dacht, dat het er blij om was.

„Wij zullen er niet meer over spreken, Ana,” zegt hij. „Ik zal nog wat wachten. Je zal zelf zien, hoe onmogelijk het is.”

„Neen.” De hele tijd heb ik reeds neen gezegd, als een koppig kind.

Hij had het zichzelf anders voorgesteld, en hij heeft er zijn best voor gedaan, maar hij heeft het verboden. En er is voor mij nog een uitweg over, ik zal plaats maken rondom mij, ik moet ademen, het zal worden: oog om oog.

Zoals de Moeder sedert jaren doet.

Is zij ooit een lief meisje geweest op school, dat verwonderd om zich keek, en niets durfde te geloven van de kwade zijde der mensen, zoals de Zuster zei?

„Well,” zegt hij, „goede nacht, Ana.”

Hij gaat de trappen af, met de schouders

achteruit, het hoofd voorover. De schaduw op de muur danst mee met elke tred, met elke kraak van de trap. Er is geen oplossing meer. Er is maar één uitweg. Het komt niet door hem. Wij zijn het aldaar, en wij weten niet hoe en vanwaar het over ons komt. Niets kan hem redden.